

ja sostingut anys enrera en les seves publicacions, que "el valor diagnòstic clínic de les reaccions tuberculíniques és completament nul". Ho fonamenta en els fets observats de què les dites reaccions a la tuberculina són inconstants en els malalts tuberculosos; a més en el fet que no són pas específiques i que no els cal per a presentar-se ni l'existència de la infecció, ni la lesió anatòmo-específica. Després d'una sèrie d'argumentacions pertinents, exposa un seguit de treballs experimentals practicats en conills porquins tuberculitzats amb càseum de gangli tancat procedent d'altres conillets, i fa consideracions en què exterioritza novament la seva coneguda heterodòxia en aquests assumptes, i acaba el capítol empenent-les contra el famós Calmette a qui tracta de posar en evidència.

Després de noves experiències portades a cap en animals tuberculosos a l'objecte d'estudiar degudament el procés de les reinaculacions, en dedueix que tampoc no existeix la necessària igualtat en les reaccions de l'animal tuberculitzat en front de una nova injecció de virus i fineix l'article amb una conclusió en la qual es tiren per terra alguns conceptes acceptats, fins ara, per molts experts en tisiologia, exposant el seu criteri l'autor amb una gran fermesa.

Contribució experimental al estudi de la inversió nuclear (síntoma de Velez) en la tuberculosis, per el Dr. R. Pla y Armengol, y otros.

En aquest treball, la inversió nuclear (inversió de la relació que normalment existeix entre els polinuclears neutròfils de dos i tres nuclis) que en estat normal sempre és més gran el nombre dels trinuclears que el dels binuclears, anomenant el fenomen símptoma de Velez, que l'Institut Ravellat-Pla ha confirmat en incontables experimentacions, encara que no d'una manera ben completa, com s'indica en la discussió dels resultats obtinguts.

La inversió nuclear, s'afirma, és un símptoma constant de tuberculosi activa, i ha estat observada, a més de la tuberculosi, en casos de càncer i lepra; no obstant, es pot considerar actualment com a tuberculós tot malalt sospitós que presenti inversió nuclear, a menys que sigui neoplàsic o leprós.

Quimioteràpia de la tuberculosi, pel Dr. Lluís Sayé.

Comença l'estudi de la quimioteràpia de la tuberculosi puntualitzant les formes anàtomo-patològiques i clíniques de la tuberculosi pulmonar, sentint la necessitat, com succeeix sovint en Patologia, d'unificar i consecutivament fixar la nomenclatura, i exposar, a aquest efecte, les classificacions modernes de Bard, Turban, Eraff, etcètera, i la seva, basada diu l'autor, en el caràcter anatòmic predominant, i també en la radiologia.

Fa relació de les diverses modalitats anatomopatològiques de la dita malaltia, i la divideix en cinc apartats: formes caseoses, filtro-caseoses, fibroses, septicèniques i de transició.

Passa al tractament de la tuberculosi per les substàncies químiques, tema principal del llibre, i fa història de la quimioteràpia segons Schlossberger; cita el criteri de Behring i els estudis d'Erlich, fundador de les bases de la veritable quimioteràpia amb la seva "Therapia sterilisans magna".

Relata, tot seguit, altres medicacions que s'han emprat com el iode, benzol, sals de calç, sals rares, metalls colloidals, etc., etc., dels quals diu—diferint d'altres criteris—que cap resultat no se n'ha obtingut, i l'autor exterioritza igual pessimisme amb els preparats del coure, amb tot i les experiències de la Dra. Linden, de Ritter i de Pohl Drasth, no del tot desfavorables.

Analitza, després, els preparats d'or: aurocantau, krisolgan, aurolin i triphal, mencionant la cura de Gibres i Shurley, els treballs de Bruck i Sluik, els assaigs de Spiess i Feldt, els quals diuen haver obtingut resultats satisfactoris amb el krisolgan, resultats que no convencen del tot a Ranzmi, donats els tractaments coadjuvants emprats: com les cures de sanatori, tuberculines, etc. i, per fi, després de tractar lleugerament del triphal, exposa el tractament de la tuberculosi pulmonar per la sanocrisina, i aquest és l'objecte principal de l'obra publicada. Qui com el Dr. Sayé s'ha fet una veritable especialitat dintre la tisiologia, no cal indicar de quina manera i amb quina cura i profusió de dades exposa el tractament de la tuberculosi pulmonar per la sanocrisina, començant per la part experimental portada a cap pel seu iniciador Möllgard, de Copen